

се разправяй съ котарака на съсѣда. Нека те улови и изаде. Запомни хубаво думитѣ ми, защото нѣма да повтарямъ. Хайде сега лѣгай!“

Боязливо Дживъ се примъкналъ въ леглото. Той пристѣпвалъ тихичко, защото баща му не се шегувалъ. Ала скоро забравилъ бащинитѣ си думи.

На другия день Дживъ се намѣрилъ съ приятели. Отишли на гости на една череша, заиграли се тамъ и си тръгнали, чакъ кога се стъмнило. На връщане Дживъ си спомнилъ думитѣ на баща си. Сърцето му силно затупало отъ страхъ. Сега? — Всички у дома сж заспали. Вратата е заключена. И хвъркналъ на покрива, подъ който било гнѣздо-то и завикалъ:

„Тате, мамо, азъ си дойдохъ. Будни ли сте? Отворете ми! Моля ви се, пуснете ме да влѣза! Нѣма вече да се завръщамъ толкова късно. Отъ сега нататъкъ ще ви слушамъ“.

Ала както и да се молилъ, каквото и да обѣщавалъ, вратата не се отворила. Всички вкъщи спѣли.

„Ахъ, нима отъвнѣ ще спя срѣдъ толкова неприятели?“ — вайкалъ се Дживъ. Нѣмало що да прави. Той се сгушилъ и притаилъ въ олука на покрива. Още не задрѣмалъ, и страшенъ гласъ се чулъ: „кукумяу, кукумяу!“ Дживъ усѣтилъ, че двѣ голѣми крила се размахвали надъ него. Той позналъ гла-

